

FAMILLA

BUDA-PESTA

29 Iuniu st. v.

11 Iuliu st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.

Redactiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 48.

ANULU XIV.

1878.

Pretiuu pe unu anu 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de
anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Romani'a 2 galbeni.

Merulu fatalu.

— Novela istorica. —

(Urmare.)

Respectulu ce-lu avea catra soçi'a sa, si amorulu ferbinte, nu-i permisera sè esprime ei temerea sa. Ar fi ofensat'o; asiá cugetá nobilulu seu sufletu. O! de ar fi graitu!

Dupa îndepartarea lui Teodosiu, peste puçinu vini Paulinu la îperatés'a. De n'ar fi vinitu sermanulu de elu!

— Bine ai venitu Pauline! Ocupa locu, sè terminâmu oper'a, — îl salutá îperatés'a, întindîndu-i mân'a spre sarutare graçiosu si cu demnitate.

Si asiédiendu-se ambii la o mésa pe care zaceau multe scrisori, nu lângá olalta, ci dupa cum cerea cuviinti'a vis-à-vis de olalta, continuá îperatés'a:

— Ai bunatate mai percurge odata penegiric'a! Unele pasuri le-am mai modificatu, sè vedi cum armoniséza întregulu opu?

Paulinu cu respectulu îndatinatu luáz pergamenele un'a dupa alta, le percurse. Éra îperatés'a cu fruntea pe palma, erá cufundata în meditatiune. Ea studiá dictiunea, cu care avea sè predeie panegiric'a mânedî îperatului.

— Opuu e perfectu, maiestate! — dîse în fine Paulinu dupa revisiune.

— Asiá dara sîntemu gata, si eu asteptu cu nerabdare ór'a sublima, în care sè felicitezu pe îperatulu cu acestu fruptu micu alu ostenelelor mele, — dîcîndu aceste îperatés'a, se scóla, se duse la unu scriniu dela pariete, si aduse în mâna merulu fatalu.

— Dupa ce multu ai ostenitu pentru mine, stimate Pauline! te rogu sè primesci acestu meru dela mine, în semnu de recunoscintia!

— Pré mare onóre, înalta Dómna, nici pe departe n'am meritatu atât'a onóre.

— Primesce-lu, si-mi promite, cà si alta-data me vei spriginí cu concursulu teu, când voiu avé trebuintia!

— Sûm totu-de-una gat'a spre servitiu.

— Mâne voiu predá panegiric'a îperatului. Te invitú la ór'a a trei'a¹⁹⁾ sè me însotiesci!

— Fórte bine, — încheiá Paulinu si luându merulu, se departá, inchinându-se cu totu respectulu.

Paulinu, unu caracteru solidu, faciá de îperatés'a Atenais-Eudoxia — stricta si morala ce erá, care nici odata n'a datu cuiva nici celu mai micu îndemnu la îndreznéla, totu-de-una s'a purtatu fórte onestu.

Ea îl stimá numai pentru sciinti'a si onestitatea

lui. Frumseti'a ei rara, care si acuma la 40 ani ai etatii nimicu n'a suferitu, avea totu acele raze, cari sînt în stare a topí animile; dar caracterulu ei seriosu erá de odata si moderatulu celu mai recoriatoriu alu ori carei flacare, ce putea produce.

Paulinu rare ori cutezá a priví în faci'a îperatés'e, cum nu cutéza pamênténulu a priví în faci'a sórelui, cá sè nu-si strice vederea.

Asiá a fost Atenais-Eudoxia. Asiá a fost Paulinu.

Dar sórtea e inevitabila.

Paulinu n'a întrebatu dela cine e merulu, pentru elu erá destulu ca e dela îperatés'a. Îperatés'a nu i-a spus, càci dupa filosofi'a ei, merulu erá proprietatea ei, si putea dispune dupa placu.

O! déca încai i-ar fi spus!

Dar sórtea e inevitabila.

Paulinu esîndu din palatu, se opri sub porticu, si pasindu de câteva ori în sus si în jos printre columnele porticului, se parea cugetându serios. În urma, cá cum i-ar fi venitu unu cugetu bunu, se decise.

— Acestu meru e demnu de îperatulu, îl voiu presintá numai decátu îperatului, — îsi dise elu, si pasí pe trepte în sus, catra despartiemêntulu îperatului.

O! déca nici odata nu i-ar fi venitu cugetulu celu bunu, séu mai bine dîsu reu! De nu ar fi suitu acum treptele palatului, càci nu le va scoborí mai multu!

Sermanulu Paulinu! Serman'a îperatés'a! Dar de trei ori sermanulu îperatu!

Dar sórtea e inevitabila!

Îperatulu Teodosiu, iubitorulu si protectorulu sciintielor, petrecea desu în laboratoriuu séu cancelari'a sa. Aci erá îngramaditu totu ce cadea în sfer'a acést'a. De unu timpu se ocupá fórte multu cu dóue orológe, unulu de apa, si altulu de nesipu, comparându-le la olalta.

În acestu momentu elu se aflá cu tóta liniscea, lângá orológe, observându-le.

Mai nainte de a intrá Paulinu, fusese la îperatulu bunulu nostru Pedro.

Acestu negru fidelu, pe care nimene nu-lu putú despartí de dómna sa Atenais-Eudoxia, si-a câstigatu întrú atât'a si anim'a îperatului, încátu i erá permisa intrarea la îperatulu, în ori care momentu.

Elu avea cea mai mare bucuria când vedea pe îperatulu în visita la îperatés'a. Se intristá la din contra, când îperatulu întârdiá cu visit'a.

În diu'a acést'a elu intrá la îperatulu.

— Pedro n'are voia buna. Îperatulu nu vine la dómna mea, — dîse elu catra Teodosiu cu intristare, încretîndu-si fruntea.

¹⁹⁾ 9 óre dupa computarea nóstra.

— Bine, bine, bunulu meu Pedro! îndata voi veni, — răspuse imperatul, dar si elu tristu, si cu fruntea încrêtita.

— Pedro e tristu, cà vede crețuri pe fruntea imperatului. Imperatul se supera pe Pedro. Pedro merge dara sè planga.

— Nu, nu, Pedro, eu sùm voiosu, îndata voi veni, du-te spune dómnei tale!

Acèsta urmà când i duse merulu.

Dupa reîntòrcerea imperatului, Pedro érași întrà la imperatul si cum sîdea imperatul la orologie, fàra a cautà îndereptu la celu ce întra, sciindu-lu pe Pedro, acesta se apropià, si dîse:

— Pedro vré sè véda faci'a imperatului, mai sùnt crețuri pe fruntea lui?

— Vedi cà nu sùnt, bunulu meu Pedro, — răspuse Teodosiu privind-lu blându si liniscitu.

— A! Pedro e veselu! Imperatul e veselu. Pedro cânta si se bucura.

— Ce ànima buna, ascunsa într'unu corpu negru, — dîse imperatul, dupa ce se departà Pedro.

Tocmai când Pedro alergà cântându prin coridoru, zareșce pe Paulinu mergendu spre laboratoriu imperatului.

Elu il oprì în cale.

— Duci vr'o nouitate mare imperatului?

— Da.

— Nu, nu, nu duce. Pedro nu vré sè duci. Imperatul e voiosu, elu n'are crețuri pe frunte. Pedro nu vré sè-i faci crețuri pe frunte!

— Nu te teme, bunulu meu! Eu voiescu sè-i facu bucuria. Eu i ducu unu presentu!

— Unu presentu? — si Pedro fàra a aratà vr'unu semnu de bucuria, se duse mai departe, elu nu scià ce sè dîca.

Éca unu àngeru aperatoru, esì în calea lui Paulinu!

Dar sortea e inevitabila!

Paulinu întrà la imperatul:

— Majestate! permite umilitului servu, sè presentezi monarchului meu acestu micu donu, carele numai majestàtii tale se cuvine!

Imperatul abia fu în stare sè-si predominesca emotiunea, la vederea merului fatalu!

Paulinu ne presupunendu vr'o crima, stà cu fruntea deschisa, cu ochi veseli, asceptându cuvèntulu imperatescu.

— Frumosu donu într'adeveru, Pauline! — dîse în urma imperatulu, — în bunu pamèntu a trebuitu sè creșca?

— În care pamèntu a crescutu nu sciù, atât'a sciù cà mi-lu donà maiestatea sa imperatés'a, în semnu de înalt'a sa recunoscintia, pentru puținele mele servitii literarie. Éra simțulu meu imi siopti, cà acesta se cuvine imperatului!

Ce cuvinte sublime, ce ànima nobila, dar neînțelèsa de imperatul, càci altu cugetu negru preocupà ànim'a si creerii imperatului, în acea clipita.

Imperatul confusu, pornì a umblà în sus si în jos. Paulinu observà conștenarea imperatului, dar nu si-o putea esplicà. Póte cà se cugeta, cum sè-i recompenzeze donulu, va fi gânditu Paulinu.

Si nu se însielà. Dar ce recompensa!

În fine dupa câte-va minute de zòla, imperatul se oprì naintea lui Paulinu, si dîse, privind-lu cu cautatura aspra:

— E bine, Pauline, fii siguru de graçia mea imperatésca! Éra graçia mea suna astfel: astadi ești prisionierulu meu, si mâne vei fi ștersu dintre vii!

Unu detunetu n'ar fi pututu lovì mai tare pe Paulinu.

— Graçia, maiestate! Eu sùm nevinovatu!

— Déca tradatorii potu fi nevinovati! Sè scii, cà eu am datu merulu acel'a imperatesei! Tradarea vòstra e învederata.

Paulinu își vedea usi'a prepastiei, acuma pricepù totulu!

— Graçia, maiestate! eu sùm nevinovatu! Facati-se mila de famili'a mea! — se rugà elu cadîndu în genunchi.

— Nu merita a se numi capu de familia acela, care în asià modu trada pe imperatul seu, — dîse Teodosiu cu tóta furi'a, si dându semnalul, venira gardistii curtii, si deportara pe Paulinu în carcerele domestice.

VII.

Catastrof'a.

Condeulu ni tremura în mâna, fiindu siliti a descrie o fapta înfricosiata. Înfricosiata în sine, înfricosiata în urmàrile sale. Dar e adeveru istoricu.

Atenais nu scieà nimicu din tóte aceste. Nici ideia nu avea ce se întempla în apropiarea ei, ceea ce pe ea asià de apròpe o atîngea. Ea abia asceptà diu'a de mâne, pentru altu scopu.

Si Pulcheria? Bun'a si întielépt'a si sânt'a Pulcheria?

Nu scià nimica.

O de ar fi sciutu! De s'ar fi dusu Teodosiu, sè-i descoperè durerea sa! Ea ar fi fost în stare sè delature periculu.

Dar elu nu s'a dusu!

Restulu dilei fatale, si nóptea urmatórea, le-a petrecutu Teodosiu în picidore, umblându în sus si în jos meditându, în internulu seu se petrecea lupt'a cea mai crâncena.

Àngerulu aperatoru i dicea: o femeia cá Atenais nu póte fi culpabila, unu barbatu cá Paulinu nu póte fi tradatoru.

Éra satan'a? Satana sioptià: Sùnt culpabili, m'au tradatu, si cà sè puna coron'a, m'au insultatu.

Si asià i s'a facutu diua.

Pedro, dupa datina, întra. Si tresare vedîndu pe imperatul consternatu, înfrântu, superatu, si cà cu doue-dieci de ani mai betrânu!

— Pedro vede pe imperatul tristu. Pedro se mahnesce! Pedro aduce scire buna. Dóm'n'a mea se gata sè vina la imperatul. Ea se gata frumosu fòrte frumosu, ea pune diadema pe capu!

— Du-te tu, ànima buna, si grigesce de lucrulu teu, si me lasa singuru!

— Nu me ducu pâna nu-mi spune imperatul, cà nu e superatu.

— Nu, nu, bunulu meu; mergi în pace, vinu si eu acusi.

Si Petru se departà, dar nu cântà nici nu jocà. O presimtîre fina nu-i prevestià bine.

(Va urmà.)

Georgiu Traila.

S A E O N U ?

Conversare cu cetitórele.

— Mobilisarea. —

Sânt multi ómeni în lume, cari viséza de pacea eterna. Ma spre acestu scopu s'a si formatu o liga, care tîne adunári unde se rostescu cuvântári frumóse. Lumea le cetesce si díce : Frumosu visu !

În adevéru, ori câtu de tare urímu resboiulu si ori câtu de nepotrivotu este elu pentru secolulu în care traímu : pacea eterna va remáné totu numai, ceea ce este de secolu, o dorintia frumósa, unu visu sublimu.

Condamnámu resboiulu, sustínemu pacea eterna, si totusi când inimiculu vine sè ni atace pamêntulu stramosíescu, luámu arm'a si alergámu la lupta.

Odinióra unu scriítoru francesu — i-am uitatu numele — a scrisu o brosiúra în contra duelului, dar a dóu'a dí s'a batutu în duelu, càci cineva l'a atacatu, cà numai din lasitate a combatutu acestu modu alu satisfactiunii.

Sânt unele lucruri în genere condamnate, si totusi omenimea e silita a le conservá, pentru cà acele sânt niste reutáti necesare. Între aceste se numera si resboiulu.

Acestu reu a esistatu de când e lumea, si va esistá în veci.

*

Óre ? Sè nu fia nici o posibilitate, cà óre-când genulu omenescu sè se naltie la acelu gradu alu civilizatiunii, de unde sè nu se mai rostésca cuvêntulu „resboiu“ ?

La ori ce innaltíme a civilizatiunii s'ar urcá omenimea, resboiulu ar ínoti-o si acolo, pentru cà de multe ori tocmai elu este aperatorulu ínnaintárii în luminare.

Numai unu casu cunoscú, în care resboiulu ar încetá îndata si pentru totu-de-una. ÎNSE, durere ! casulu acél'a este o imposibilitate.

Càci éta care ar fi acél'a : cà începerea unui resboiu sè se hotarésca de mamele cari au fii în etatea de-a serví sub arme, de candidatele de mirese cari au deja ficsata díu'a cununiei, si de nevestele tinere cari au barbati tineri.

Déca ar atêrná de la aceste, n'ar mai fi resboiu.

*

Si díeu bine ar fi, de cumva în locu de niste diplomati fàra simtíu si fàra ânima, aru síedé la mès'a verde niste gingasie fiintie femeiesci. Ele n'aru decide nici odata sè fia resboiu ; ér de cumva totusi ar fi, — pentru cà popórele nu jóca totu-de-una asiá precum fluera diplomatii, — de buna séma cà la resboiu nu s'ar tramite tocmai cei — tineri.

Altu prospectu ar avé atunce armat'a. S'ar deosebí multu de celu d'acuma. Oficierii n'aru face atâte cuceriri, pentru cà toti aru fi nişte moşnegi betrâni ; celu pugínu eu asiá credu, cà numai acestia aru capetá ímputernicire d'a puté — murí pentru patria. Cu atátu mai apretíuitu ar fi ínse secsulu barbatescu remasu acasa.

Si acést'a, în multe locuri, ar formá unu mari-síoru contrastu façia de situatiunea de acuma.

*

ÎNSE durere ! la congressulu din Berlin puterile mari n'au fost represintate prin dame. Déca staturile tramiteau acolo niste mirese, neveste, séu mame, nu numai hotaririle lor aru fi mai drepte, dar nici resultatulu finalu nu avea sè fia o pregatire la — resboiu.

Dnii diplomati betrâni s'au adunatu sè faca pace, si éta — afara de muscali — tóte popórele sânt nemulíamite.

Ei sanctionéza perfidi'a cea mai infama, jefuirea Basarabiei, si — în locu de pace — imperiulu nostru i causéza — mobilisare.

Mai ántâiu s'au mobilisatu delegatii la Viena, cà sè voteze síese-díeci milióne de florini, apoi s'a mobilisatu acasa diet'a sè nu póta face resmeritia în niste timpuri asiá de pacinice, apoi s'au mobilisatu optu-díeci de míi de ómeni catra Bosnia si Hertíegovina. Si dupa tóte aceste, díuariele tocmai acuma scriú, cà éراسi s'au decisu sè se faca mobilisári nóue.

Éta unde amu ajunsu, déca nu femeile, ci barbatiu facu — politica !

*

Si câte lacrimi scóte acést'a mobilisare !

Amiculu meu Hector este unu tineru cu natu-relu aplecatu spre fantasii si visári. Dorintia lui cea mai ferbinte fu d'a-si gasí o soçia buna si frumósa, care sè-lu iubésca cu ardórea, cu care ar iubi-o si dènsulu.

Unu balu de alu Asociatiunii transilvane i oferí ocasiunea d'a puté gasí în fine acea fiintia visata si índesiertu cautata. Unu ángerasiu belaiu, cu ochi vèneti si cu niste bucle poetice, aprinse 'n amiculu meu sacrulu focu alu amorului.

Etc. etc. etc.

În fine numai cununí'a mai avea sè urmeze. Terminulu s'a si ficsatu pe díu'a prima a lunei víitóre. Nimene nu éra mai fericitu decátu fratele Hector si alés'a sa.

Dar ce se íntêmplá ? Ínt'r'un'a din díle elu primí ordinulu sè se presinteze la regimentu. Visurile frumóse se stínsera. Cununí'a trebuí sè se amáne, càci — armat'a se mobiliséza.

*

Colo niste neveste tinere cu lacrimi în ochi se plângu, cà ele au remasu fàra radiemu, si plânsetulu lor e ínsoçitu de câtiva copilasi ; ér colo niste mame tremurânde, asculta cu cea mai mare nelinisce scirile sosite despre fíii lor.

Dar s'audu si alte plânsori.

Bietulu omu necasítu se vaeta, cà dupa ce în urma isi puté gasí unu advocatu, care sè-i primésca processulu si fàra anticipatiune, éta mobilisarea il duce si pe acela.

Advocatii dícu : Si pân'acuma se facea la noi încetu justíti'a, dar acuma — dupa ce si din miculu personalu alu tribunalului s'au chiamatu câti-va la arme — câtu va trebuí sè áşteptámu câte o sentintia ? !

Industriasíulu nu mai are ajutatori de ajunsu, cumperatorii lui se mahnescu, elu ísi smulge perulu ; bolnavulu e spariatu grozavu, càci mediculu în care avú încredere e dusu ; preotulu betrânu e silitu sè mérga énsusi pe la bolnavi, càci capelanulu lui fu

chiamatu la regimentu; notarulu n'are cine sè-i lucre pamênturile, căci cei ce sperau a fi mântuți prin elu de oștire, éta — nu mai sânt p'acasa; servitórele sânt triste, ele nu mai au placerea d'a lucrá, regimentulu care stationase mai multi ani în garnisóna — s'a mobilisatu . . .

*

— Ai vinitu dupa manuscriptu, George?

Nimene nu respunde.

Ah! acuma îmi plesneșce prin minte, că bietulu servitoru alu tipografiei fu citatu si elu la armat'a mobilisata.

Asiá dara sîm silitu sè me ducu ênsumi în tipografia. Va sè dîca si eu trebue sè me — mobilisezu.

Iosif Vulcanu.

Literatura si arti.

Cânteculu Gintei Latine, tradusu în limb'a unguresca de redactorulu acestei foi, a aparutu — precum anunciasemu — în „Vasárnapi Ujság“, si anume în nr. 27 din duminică trecuta. Traducerea e însoțita de o gentila notiția din partea redacțiunii, ce cuprinde unu resumatu simpaticu alu istoriculu acestei poezii, cu care Iosifu Vulcanu o introduse în Societatea Kisfaludy.

Istori'a critica a Românilor de dlu B. P. Hasdeu, ese si în traducere franceza. Pân'acuma aparut partea prima, sub acestu titlu: „La Valachie jusqu'en 1400.“ Traducerea e facuta de dlu Fr. Damé. Pretiulu 3 lei.

Impartesiri scurte. În Ungaria si Transilvania a aparut 281 de diuare unguresci, 96 germane, 52 slave, 15 române, 4 italiene si 2 hebreicu. — O artista româna, doștor'a Elena Teodorovicu, cânta cu multu succesu pe scenele din Italia. — Orasiulu Berlin a hotarîtu sè se faca unu tablou represintându congresulu actualu.

Ce e nou ?

Sciri personale. Domnitorulu României s'a rentorsu pe câte-va dîle din Sinaia la Bucuresci, unde se tînu consilie ministeriale în caus'a Basarabiei. — Em. Sa mitropolitulu primatu alu României, trecîndu din Bucuresci la Paris, s'a opritu pe câte-va dîle si la Budapesta. — Regin'a Belgiei a plecatu în 6 l. c. din Budapesta în provincia la fiic'a sa principess'a Koburg, unde se aștepta unu evenimentu familiaru îmbucuratoru. — Noulu ministru alu justiției dr. Teodor Pauler si-a ocupatu postulu la 4 l. c. — Fostulu ministru de justiția Béla Perczel fu numitu vice-presiedinte la curtea de cassatiune. — Siahulu Persiei a sositu la Viena vineri dupa miédîadi la 5 ore, si fu primitu la gara de catra imperatulu. — Ministrulu de justiția dà audientie particularilor duminica de la 10 pâna la 2 ore. — Unu principe din India a sositu dîlele trecute la Budapesta, elu caletoresce la Paris.

Congressulu din Berlin se va încheiá dîlele aceste. În notiția nòstra din nrulu trecutu despre congressu s'a vîrîtu o gresiéla: în locu de Rahova, sè se cetésca Hêrsiova.

Represintantii României au sustînutu cu multa elocintia caus'a Basarabiei la congressulu din Berlin. Diuarele straine scriu, că în deosebi cuvîntarea dlui Cogalniceanu a facutu mare impressiune. Strainii — scrie „Rom. Lib.“ — au pututu si dè asta-data sè se convinga, că țieranulu de la Dunare, vitézu pe câmpulu de lupta si triumfatoru în aren'a culturai, este condusu de niste barbati, cari aru face onóre ori carui statu european.

Jafuirea Basarabiei a iritatu fòrte adâncu spiritele la Bucuresci. În asta cauza s'a tînutu si o întrunire de senatori si deputati, si s'a decisu sè se aștepte rentòrcerea din Berlin a represintantilor României. „Românulu“ scrie: „Numai prin forti'a bruta Cazaculu va puté sè ne rapésca Basarabi'a, pe care Români nu i-o vor dá nici de buna voia, nici stîndu nepasatori cu mânilor încrucisiate pe peptu. Cîtu se atinge de anecsarea Dobrogei si de împamêntenirea evreilor, nici chiar forti'a cea mai bruta nu va fi în stare sè ne faca a primí aceste funeste daruri.“ Înse „Timpulu“ scrie, că de si nu se pòte pastrá Basarabia, Români'a sè nu refuze Dobrogea cu portulu Sulina, Kiustenge si Mangalia si acea bucata de teritoru din nou'a Bulgaria.

Miscarile electorale se începura în tóte pârțile. Cetimu si de unele candidari române. Credemu că în nr. viitoru vom puté înregistrá unu numeru mai mare.

Sciri merunte. „Le Temps“ scrie: „Congressulu a consacratu jafuirea Basarabiei. Desmembrarea României va fi o péta în istori'a Rusiei. Ea nu va face onóre puterilor. — Unu diuaru din Dobritînu a publicatu cu bucuria, că Rothschild a cumperatu 21 milióné de *mente* (mantéua) unguresci; dar apoi fu silitu a corege cu durere, că nu *mente*, ci *rente*. — La principele Koburg în Pesta s'a sequestratu mobilele pentru restantia de dare; apoi se constatá, că darea aceea s'a platitu de multu. — Francia a adoptatu unu nou stindardu naționalu si oficialu, atâtu pentru infanteria, cîtu si pentru artileria si cavaleria. — La Paris se va tîné si o espositiune de câni. — Fòmetea din China devine totu mai înfricosiata; pân'acuma vr'o cinci milióné de ómeni au muritu de fòme. — „Le Siècle“ vorbindu de congressulu din Berlin, dice: „Este o Plevna diplomatica, în care Bismarck a jucatulu rolul armatei române. — O ciuperca de 1 metru si 20 c. m. în circonferentia, si cântarîndu unu chilogram si jumetate fu presintata de curîndu Societati de agricultura din Charente. — Prefectulu Venetiei fu destituitu de guvernulu italianu, cá semnu de satisfactiune pentru demonstratiunea facuta acolo în contra Austro-Ungariei. — Nobiling se afla din ce în ce mai bine. — La ocn'a de sare de la Slanic în Romani'a s'au descoperitu defraudari colossale. În septemân'a trecuta a fost grindina în Biharia, Sarmaru si în o parte a Ardélului. — Perderile Rusilor în resboiulu din urma s'au urcatu la 321,000 ómeni, între cari 2700 oficierii.

Semestrulu primu se încheia cu numerulu presinte. Ne rugamu de onorab. nostru publicu sè binevoiesca a-si rennoi de timpuriu abonamentele, că sè nu fimu siliti a întrerumpe espedarea foi.

Proprietaru, redactoru respundietoru si editoru : IOSIFU VULCANU.